

РЕШЕНИЕ

№ 1826

гр. София, 20.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 20.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **3429** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. чл. 62, ал. 3 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/.

Образувано е по жалба на Ц. В. П., изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в Затвора – [населено място], срещу Заповед № Л-1035/14.03.2023 г., издадена от заместник - главен директор на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията8 /ГДИН/, с която се разпорежда лицето да бъде преместено в затвора – [населено място], за доизтърпяване на наказанието.

В жалбата се поддържа становище за незаконосъобразност на обжалваната заповед поради нарушение на материалния закон, като се твърди, че същата е издадена и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Искане се отмяна на заповедта. В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично, като поддържа жалбата и моли заповедта да бъде отменена, а той да остане на територията на затвора [населено място], за доизтърпяване на наложеното му наказание.

Ответникът – зам. - главен директор на ГДИН, чрез упълномощен юрисконсулт, оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят Ц. В. П. изтърпява наказание „лишаване от свобода“ в размер на 6 месеца, определено между наказанията, наложени му по НОХД № 90/2011 г. на РС – Монтана и НОХД № 314/2011 на ОС – Бургас, приведено в изпълнение с начало

22.02.2023 г. Същият ще търпи и наказание в размер на 4 години и 6 месеца „лишаване от свобода“, наложено му по НОХД № 14754/2014 г. на СРС, потвърдено с Решение по ВНОХД № 3290/22 г. Определен е първоначален строг режим в пенитенциарно заведение от закрит тип.

Със Заповед № Л-1035/14.03.2023 г., издадена от ст. комисар Ц. Ц. – зам.-главен директор на ГДИН, е наредено жалбоподателят Ц. В. П. да бъде преместен в затвора [населено място] за доизтърпяване на наложеното наказание. Като мотиви в заповедта е посочено, че съгласно чл. 58 ЗИНЗС осъдените се разпределят в местата за лишаване от свобода по ред, определен от главния директор на ГДИН, съобразно възможността да изтърпяват наказанието най-близо до постоянния си адрес и изискването на чл. 43, ал. 4 ЗИНЗС.

Заповедта е връчена на лишения от свобода на 15.03.2023 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока за обжалване, срещу подлежащ на обжалване акт, от лице, за което той е неблагоприятен, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен административен орган – заместник - главния директор на ГДИН - ст. Комисар Ц. Ц. е надлежно упълномощен съгласно чл. 62, ал. 5 ЗИНЗС със Заповед № Л-4743/08.11.2022 г., с която му е възложено да премества лишени от свобода от един затвор в друг, в случаите по чл. 62, ал. 1, т. 1-3 и т. 5 ЗИНЗС, както и да прави отказ за преместването. Спазена е предвидената писмена форма по чл. 59, ал. 2 АПК.

Обжалваният административен акт обаче е постановен при нарушение на материалния закон, което е основание за отмяната му по смисъла на чл. 146, т. 4 АПК. Съображенията на съда са следните:

Съгласно чл. 58 ЗИНЗС осъдените се разпределят в местата за лишаване от свобода по ред, определен от главния директор на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" съобразно възможността да изтърпяват наказанието най-близо до постоянния си адрес и изискването на чл. 43, ал. 4, както следва: 1. в затворите - осъдените с първоначално определен специален режим; 2. в затворите или затворническите общежития от закрит тип - осъдените с първоначално определен строг режим; 3. в затворническите общежития от открит тип - осъдените с първоначално определен общ режим.

Съгласно чл. 62, ал. 1 ЗИНЗС преместването на лишени от свобода от един затвор в друг се извършва със заповед на главния директор на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията": 1. при включване в обучения, в курсове за придобиване на специалност, за повишаване на квалификацията или за работа - при изявено желание от лишения от свобода; 2. при настаняване на лечение в болнично заведение по лекарско предписание; 3. по молба на близките или на лишения от свобода при промяна на постоянния адрес на семейството или на лицата, с които осъденият поддържа контакти; 4. по предложение на началника на затвора при възникване на психологическа несъвместимост, конфликти със служители или лишени от свобода - пострадали или близки на пострадалите от извършеното престъпление, или при наличието на други важни съображения, свързани с ресоциализацията, с безопасността на лицето и сигурността в местата за лишаване от свобода; 5. при необходимост с цел съобразяване с изискванията на чл. 43, ал. 4; в този случай се взема предвид и желанието на лишения от свобода.

Анализът на цитираните правни норми налага извод, че разпоредбата на чл. 58 ЗИНЗС, посочена в заповедта, не се отнася до преместването от един затвор в друг, а касае „разпределянето“, т.е. при първоначално настаняване на осъдените на лишаване от свобода. Този извод следва от недвусмисления текст на чл. 58, съгласно който „осъдените се разпределят“ съобразно възможността да изтърпяват наказанието най-близо до постоянния си адрес и изискването на чл. 43, ал. 4.

В конкретния случай обаче, видно и от обстоятелствената част на заповедта, лишението от свобода вече „търпи в затвора [населено място] наказание в размер на 6 месеца лишаване от свобода... считано от 22.02.2023 г.“. В този смисъл, заповедта, издадена на 14.03.2023 г., не представлява акт по чл. 58 ЗИНЗС.

От горното следва, че приложима в случая е нормата на чл. 62, ал. 1 ЗИНЗС, която именно урежда преместването от един затвор в друг, като лимитативно посочва основанията за това.

Като фактическо основание в процесната заповед е посочен постоянния адрес на жалбоподателя, който е на територията на [населено място]. Това обстоятелство обаче не покрива нито една от хипотезите на чл. 62, ал. 1 ЗИНЗС.

В хипотезите на ал. 1, т.1, т. 2 и т. 3 на чл. 62 ЗИНЗС са посочени следните основания за преместване: 1. при включване в обучения, в курсове за придобиване на специалност, за повишаване на квалификацията или за работа - при изявено желание от лишения от свобода; 2. при настаняване на лечение в болнично заведение по лекарско предписание; 3. по молба на близките или на лишения от свобода при промяна на постоянния адрес на семейството или на лицата, с които осъденият поддържа контакти. Безспорно, в случая нито едно от тези обстоятелства не е налице. Следващата хипотеза за преместване и визирана в т. 4 и обхваща случаите на възникване на психологическа несъвместимост, конфликти със служители или лишени от свобода - пострадали или близки на пострадалите от извършеното престъпление, или при наличието на други важни съображения, свързани с ресоциализацията, с безопасността на лицето и сигурността в местата за лишаване от свобода. Твърдения и фактически данни в тази насока не са изложени в заповедта, следователно тази хипотеза също не се явява приложима в случая. Отделно, следва да се отбележи, че зам.- главният директор на ГДИН не е оправомощен да издава заповеди за преместване в хипотезата на т.4.

В т. 5 е посочена хипотеза, при която е налице необходимост от преместване, с цел съобразяване с изискванията на чл. 43, ал. 4; като в този случай се взема предвид и желанието на лишения от свобода. Тъй като в заповедта липсват мотиви за необходимост от осигуряване на жилищна площ, то следва да се приеме, че и тази хипотеза не е налице, а и очевидно желанието на лицето не е взето предвид.

Предвид изложеното, не е налице нито едно от изчерпателно посочените в разпоредбата на чл.62,ал.1 ЗИНЗС основания за преместване на жалбоподателя в затвора [населено място]. Заповедта е издадена в противоречие с материалноправните разпоредби, поради което се явява незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Ц. В. П. Заповед № Л-1035/14.03.2023 г., издадена от

заместник-главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: